Nr 21 Warszawa, dnia 17 czerwca 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

135. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 czerwca 1949 r. w sprawie powiększenia liczby członków Komisji Dewizowej.

Na podstawie § 2 ust. (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40) zarządzam, co następuje.

§ 1.

Skład Komisji Dewizowej, przewidziany rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40) zwiększa się o jednego członka, mianowanego przez Ministra Skarbu.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

---

136. Okólnik z dnia 31 maja 1949 r. w sprawie przedłużenia do końca 1949 r. mocy obowiązującej okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1948 r. w sprawie dowodów wewnętrznych na zakup niektórych rzeczy ruchomych.

Ministerstwo Skarbu przedłuża do końca 1949 r. ważność okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1948 r. w sprawie dowodów wewnętrznych na zakup niektórych rzeczy ruchomych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 90), z tą zmianą, że wnioski podatników o przyznanie indywidualnych ulg w szerszym zakresie, aniżeli ulgi przewidziane generalnie okólnikiem z dnia 27 lutego 1948 r. powinny być w każdym przypadku zaopiniowane przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego — Departament Przemysłu, która przejęła odpowiednie kompetencje Ministerstwa Przemysłu i Handlu — Departament Planowania.

Podsekretarz Stanu
Prof. dr L. Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8902/1/49).

---

137. Okólnik z dnia 4 czerwca 1949 r. w sprawie arkuszy kontrolnych podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 14 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń płatnicy byli obowiązani wpłacać należny podatek od wynagrodzeń w terminie 7-iu dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia i do tego przepisu był dostosowany układ arkusza kontrolnego (§ 102 I. Us), przewidujący w części II rejestrację przypisów podatku w okresach miesięcznych.

Z dniem 1 stycznia 1949 r. wszedł w życie przepis art. 16 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń, nakładający na płatników poza nielicznymi wyjątkami obowiązek wpłacania podatku od wynagrodzeń w terminie 7 dni po dokonaniu wypłaty wynagrodzenia.

Arkusz kontrolny obliczony zasadniczo na okres roczny nie jest więc wystarczający dla płatników, zatrudniających pracowników z wynagrodzeniem wypłacanym za okresy krótsze od miesięcznego. Ponieważ na razie nie zachodzi potrzeba nowego nakładu druku tych arkuszy, Ministerstwo Skarbu zarządza wykorzystanie obecnych druków oraz założenie dla płatników, którzy obowiązani są wpłacać podatek od wynagrodzeń dwa lub więcej razy w ciągu miesiąca, oddzielnych arkuszy kontrolnych na każdy okres wypłaty (miesięczny, dwutygodniowy, tygodniowy itd.), oznaczając arkusze te jednym numerem oraz kolejnymi literami A, B, itd. przy przestrzeganiu przepisu § 105 pkt 4 I. Us. Przy krótszych od miesięcznego okresach wypłaty w przedziale 1 arkusza kontrolnego należy zamiast miesiąca notować np. Nr kolejny wypłaty celem dopilnowania by podatek od wynagrodzeń był odprowadzony za wszystkie okresy wypłat.

Zarządzenie to nie powoduje żadnych zmian w prowadzeniu rejestrów podatku od wynagrodzeń (§ 192 I. Us.) oraz kart kontrolnych (§ 345 I. Us).

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 10116/1/49).

---

138. Okólnik z dnia 7 czerwca 1949 r. w sprawie stawek podatku obrotowego od wartości sprzedażnej towarów wydanych jako deputaty pracownicze oraz pobranych do konsumcji własnej.

W związku z przepisami art. 3 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 i 9, art. 6 ust. 6 i art. 10 ust. 4 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R.P. Nr 52, poz. 413) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wartość sprzedażna towarów wydanych jako deputaty pracownicze, jak również wartość towarów pobranych do konsumcji własnej podatnika podlega opodatkowaniu:

1) co do towarów wymienionych w art. 8 — według stawek podatku wymienionych w art. 8 dekretu,

2) co do towarów wymienionych w § 18 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wykonania w. pow. dekretu o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) — według stawek podatku określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 19 tegoż dekretu, a w szczególności w:

a) zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 29. XII. 1948 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o poborze jednokrotnego podatku obrotowego od sprzedaży towarów przedsiębiorstw państwowych i pozostających pod zarządem państwowym, podległych Ministerstwu Przemysłu i Handlu (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 102, poz. 479) bądź

b) zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1949 r. o poborze jednokrotnego podatku obrotowego od sprzedaży lub wymiany towarów „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego", „Polskiego Monopolu Solnego", „Państwowego Monopolu Zapałczanego" oraz pozostającego pod zarządem przymusowym przedsiębiorstwa wytwarzającego towary objęte monopolem zapałczanym, jak również losów loterii, urządzanych przez „Polski Monopol Loteryjny" (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 2, poz. 6).

Jeżeli przepisy wydane na podstawie art. 19 w. pow. dekretu przewidują zróżniczkowanie stawek podatku dla danego rodzaju towaru ze względu na określone przeznaczenie towaru, stosować należy stawki podatku przewidziane dla konsumcyjno-spożywczych celów użycia towaru. Tak np. wydanie deputatu pracowniczego lub konsumcja własna spirytusu podlega zawsze opodatkowaniu według 88% stawki podatku, określonej w § 3 ust. 1 pkt 4 w. pow. zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1949 r.

Określonych wyżej zasad opodatkowania nie stosuje się do:

1) przedsiębiorstw opłacających jednokrotny podatek obrotowy na podstawie w. pow. zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1948 r., a to ze względu na przepis § 3 ust. 2 tego zarządzenia,

2) tych ilości omówionych towarów, które podlegają zwolnieniu od podatku na podstawie przepisów wydanych z mocy art. 4 pkt 40 bądź art. 20 w. pow. dekretu, a w szczególności na podstawie §§ 52, 53, 63 i 118 pkt 20 rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie wykonania dekretu o podatku obrotowym.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 7141/3/49).

139. Okólnik z dnia 7 czerwca 1949 r. w sprawie opodatkowania lekarzy i położnych.

Ministerstwo Skarbu, doceniając szczególną doniosłość zaspokojenia, w jak najwyższym stopniu społecznej potrzeby zapewnienia ludności Polski należytej opieki lekarskiej i położniczej, licząc się z faktem, że potrzeba ta nie może być obecnie w pełni zaspokojona przez świadczenia społecznych zakładów służby zdrowia z powodu zbyt małej jeszcze liczby lekarzy i położnych w Polsce, oraz uznając, że wobec tego ze względów społecznych pracę lekarzy i położnych prywatnie praktykujących należy traktować jako niezbędne uzupełnienie lecznictwa, prowadzonego w pionie państwowo-samorządowym i ubezpieczeń społecznych, wyjaśnia i zarządza, co następuje:

W ostatnich miesiącach stwierdzono w różnych stronach Polski fakt rezygnacji lekarzy i położnych z prywatnej praktyki. Jako przyczynę rezygnacji podają lekarze i położne — obok konieczności płacenia podwyższonego czynszu lokalowego — również okoliczność dokonywania im domiarów podatkowych przez urzędy skarbowe w wysokości niewspółmiernej w stosunku do rzeczywiście osiąganych przez nich przychodów z praktyki prywatnej.

Pragnąc przeciwdziałać niepożądanemu zjawisku rezygnacji lekarzy i położnych z prywatnej praktyki, Ministerstwo Skarbu poleca dołożyć szczególnych starań, aby wszelkie dotyczące lekarzy i położnych wymiary i domiary podatkowe dokonywane były przy ścisłym zachowywaniu wszystkich przepisów procedury podatkowej.

W postępowaniu podatkowym, gdy stroną jest lekarz lub położna, przestrzegać należy w szczególności następujących zasad:

1. Przy ocenie wartości prowadzonych przez lekarzy lub położne ksiąg podatkowych Nr 3, jako dowodu w postępowaniu podatkowym, należy traktować z dużą tolerancją dostrzeżone usterki i braki natury formalnej (art. 89 ust. 1 post. pod.), dążąc przede wszystkim do stwierdzenia, czy księgi prowadzone są zgodnie z prawdą (rzetelnie). Dowód z ksiąg należy pomijać tylko wtedy, gdy fakt ich nierzetelnego prowadzenia może być udowodniony oraz wtedy, gdy z obiektywnej oceny okoliczności konkretnego przypadku wyprowadzić należy wniosek, że stan wynikający z zapisów w księdze podatkowej nie odpowiada istotnemu stanowi faktycznemu.

2. Jednakże w przypadku istnienia niewątpliwych dowodów na to, że księga podatkowa prowadzona jest przez lekarza lub położną nierzetelnie, należy wyciągać odpowiednie konsekwencje nie tylko w postępowaniu podatkowym (art. 126 i 118 post. pod.), lecz również w postępowaniu karno-skarbowym (art. 131 § 3 p. k. s.). W każdym przypadku wydania orzeczenia skazującego w związku z udowodnieniem nierzetelnego prowadzenia przez lekarza lub położną księgi podatkowej należy akta sprawy przekazywać izbie skarbowej.

3. W przypadku, gdy stan wynikający z zapisów w prowadzonej przez lekarza lub położną księdze podatkowej nie odpowiada, zdaniem urzędu skarbowego, istotnemu stanowi faktycznemu, przed wyciągnięciem w stosunku do podatnika jakichkolwiek konsekwencji w postępowaniu podatkowym należy ustalić w konkretnym przypadku:

1) czas (ilość godzin dziennie), jaki lekarz lub położna poświęca pracy w zakładach społecznych służby zdrowia,

2) czas (ilość godzin dziennie), jaki lekarz lub położna poświęca przeciętnie swojej praktyce prywatnej) należy uwzględniać czas przyjmowania chorych w gabinecie u lekarza lub u położnej oraz czas poświęcany przez nich odwiedzaniu pacjentów w ich mieszkaniach),

3) jak wiele czasu poświęca lekarz lub położna przeciętnie na udzielenie jednej porady we własnym gabinecie (należy uwzględniać specjalność lekarza).

4) jak wiele czasu poświęca lekarz lub położna przeciętnie na odwiedzenie pacjenta w mieszkaniu (należy uwzględniać specjalność lekarza, czas na drogę i czas na poradę),

5) czy w ramach prywatnej praktyki lekarz dokonywa również zabiegów chirurgicznych i operacyjnych oraz czy dokonywanie tych zabiegów jest częste, stanowiąc część normalnej praktyki lekarza (ewent. jak częste), czy też zdarza się wyjątkowo (należy uwzględniać czas zużywany przeciętnie na dokonywanie najbardziej typowych zabiegów),

6) przeciętną wysokość pobieranych honorariów za udzielenie porady we własnym gabinecie, za wizytę w mieszkaniu u pacjenta, za dokonanie zabiegu chirurgicznego lub operacyjnego (co do lekarzy należy brać pod uwagę ,czy chodzi o lekarza specjalistę, czy też o lekarza nie posiadającego określonej specjalności; ponadto należy uwzględniać wziętość lekarza lub położnej oraz wielkość miejscowości, w której praktyka jest wykonywana, np. duże miasto, mniejsze miasto, miasteczko, wieś).

4. Jeśli ustalenie okoliczności wymienionych w punkcie 3 wskazywać będzie na to, że przypuszczenia urzędu skarbowego co do tego, że stan wynikający z zapisu w prowadzonej przez lekarza lub położną księdze podatkowej nie odpowiada istotnemu stanowi faktycznemu, były uzasadnione, urząd skarbowy prześle zebrane przez siebie materiały, dotyczące okoliczności wymienionych w punkcie 3, izbie skarbowej. Izba skarbowa — w przypadku podzielenia stanowiska urzędu skarbowego—przekaże akta sprawy właściwemu urzędowi wojewódzkiemu (wydziałowi zdrowia) do zaopiniowania. Rozpatrywanie sprawy przez urząd wojewódzki (wydział zdrowia) następuje przy udziale delegata izby skarbowej. Opinia urzędu wojewódzkiego (wydziału zdrowia) powinna być w każdym przypadku należycie i szczegółowo uzasadniona. W przypadku, gdyby urząd wojewódzki (wydział zdrowia) był zdania, że lekarz lub położna deklaruje swoje obroty i dochody zgodnie z rzeczywistością, w opinii powinny być wymienione wszystkie konkretne okoliczności przemawiające za rzetelnością składnych przez podatnika deklaracji.

5. W zależności od treści opinii wymienionej w p. 4 nin. okólnika a w szczególności od jej uzasadnienia, urząd skarbowy, biorąc również pod uwagę posiadany przez siebie materiał wymiarowy, po ewent. przeprowadzeniu dodatkowego postępowania wyjaśniającego, będzie miał do wyboru: albo odstąpić od zamiaru przekazania sprawy obywatelskiej komisji podatkowej, albo zamiar ten wykonać, konkretyzując, stosownie do okoliczności sprawy, swoje stanowisko co do kwoty osiąganego przez podatnika obrotu i dochodu.

W przypadku kierowania sprawy do obywatelskiej komisji podatkowej, do akt sprawy należy zawsze dołączać opinię urzędu wojewódzkiego (wydziału zdrowia), we wniosku zaś urzędu należy zawsze czynić wzmiankę o zasięgnęciu tej opinii i wypowiedzieć się co do niej.

6. Ministerstwo Skarbu nadmienia, że zarządzenia zawarte w niniejszym okólniku pod żadnym względem nie pozbawiają władz podatkowych uprawnień, wynikających z przepisów dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174, z późniejszymi zmianami) oraz ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 31, poz. 210), lecz mają na celu jedynie ściślejsze sprecyzowanie trybu postępowania w zakresie opodatkowania lekarzy i położnych.

Podsekretarz Stanu
Prof. dr L. Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 10384 /1/49).

---

140. Okólnik z dnia 8 czerwca 1949 r. w sprawie kierowników i projektantów.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez władze i urzędy oraz instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo — pismo Ministerstwa Budownictwa z dnia 27 maja 1949 r. L. dz. BA-4-2264/49.

za Dyrektora Departamentu
T. Zaorski
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. D. I. 501/60/49).

RZECZPOSPOLITA POLSKA Warszawa, dnia 27 maja 1949 r
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA
L. dz. BA-4-2264/49.

Kierownicy i projektanci nieposiadający uprawnień budowlanych.

Ministerstwo Budownictwa stwierdziło, że w agendach terenowych podległych Centralnemu Zarządowi Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych, w Urzędach Wojewódzkich oraz Zarządach Miejskich, zatrudnione są w charakterze kierowników robót, inspektorów nadzorów, względnie projektantów osoby, które nie posiadają przewidzianych ustawą budowlaną uprawnień budowlanych, wymaganych do spełnienia tak odpowiedzialnych funkcyj. Zdarzają się również przypadki, że inspektorowie i kolaudanci nieposiadający uprawnień budowlanych, kontrolują względnie przeprowadzają odbiory robót, prowadzonych przez kierowników uprawnionych.

Stan taki powinien stopniowo ulegać zmianie i wszystkie siły techniczne, pracujące przy wykonawstwie budowlanym, na stanowiskach kierowniczych i inspekcyjnych, jak również pracujące w działach projektodawczych, powinny posiadać uprawnienia do kierowania robotami budowlanymi i sporządzania projektów (planów) tych robót, określone w art. 361, 362, 363 względnie 364 prawa budowlanego.

Ponieważ tego niewłaściwego stanu nie będzie można zlikwidować bezzwłocznie, a załatwienie musi trwać jeszcze przez pewien okres — Ministerstwo Budownictwa nakłada obowiązek na właściwe organa kierujące robotami wykonawczymi i projektodawczymi, stopniowego realizowania wymogów ustawy budowlanej w zakresie uprawnień budowlanych, a w szczególności art. 358 i 360, przez podległe sobie siły techniczne, pracujące w charakterze kierowników robót i inspektorów nadzoru.

Ministerstwo Budownictwa zwraca również uwagę, że osoby kierujące robotami budowlanymi, a nieposiadające uprawnień, ponoszą pełną odpowiedzialność zarówno materialną jak i karną.

wz. Minister
(—) Piotrowski

---

141. Okólnik z dnia 14 czerwca 1949 r. w sprawie zapotrzebowania na druki.

W celu usprawnienia zaopatrzenia podległych jednostek w druki, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1. Urzędy skarbowe, urzędy rewizyjne, akcyzowe, celne, rejonowe urzędy likwidacyjne oraz rejonowe inspektoraty ochrony skarbowej nazywane w dalszym ciągu niniejszego okólnika urzędami, opracowują ogólne zapotrzebowanie druków na przyszły okres roczny według poszczególnych działów ujętych w katalogu druków.

Zapotrzebowania te winny być oparte na dokładnych obliczeniach zachodzących potrzeb wg danych statystycznych, ilości podatników, ilości kont z dodaniem przypuszczalnego wzrostu i uwzględnieniem ewentualnych zaoszczędzonych zapasów z roku bieżącego. Projekty zapotrzebowań podlegają cenzurze naczelnika urzędu oraz kierowników odnośnych działów, celem stwierdzenia, że zapotrzebowanie odpowiada faktycznym potrzebom urzędu i nie jest wygórowane.

Tak opracowane zapotrzebowania urzędy przedkładają władzom wymienionym w p. 2 niniejszego okólnika w terminie do dnia 1 lipca każdego roku.

2. Izby Skarbowe, Dyrekcje Ceł, Okręgowe Urzędy Likwidacyjne, Okręgowe Inspektoraty Ochrony Skarbowej, nazwane w dalszym ciągu niniejszego okólnika władzami, po otrzymaniu zapotrzebowań z podległych urzędów przystępują w odnośnych wydziałach fachowych do scenzurowania otrzymanych zapotrzebowań i dostosowania do faktycznych potrzeb. W razie zauważonych niewłaściwości winny zażądać wyjaśnień z podległych urzędów, w krótkiej drodze. W wypadku skreślenia nadmiernego zapotrzebowania druków władze winny powiadomić o tym zainteresowane urzędy, by nie liczyły one na pełną ilość zapotrzebowania.

Po skontrolowaniu zapotrzebowań władze opracowują łączne zapotrzebowanie dla swego okręgu grupami wg katalogu analogicznie jak urzędy I instancji, umieszczając klauzulę, że zapotrzebowanie odpowiada faktycznym potrzebom okręgu stwierdzonym na podstawie ścisłych obliczeń z uwzględnieniem ew. pozostałości znajdujących się w posiadaniu władzy. Tak sporządzone zapotrzebowania po uzgodnieniu z komisarzem oszczędnościowym winny być przedłożone Ministerstwu Skarbu do poszczególnych Departamentów fachowych w terminie do dnia 1 sierpnia każdego roku, przy czym Główny Inspektorat Ochrony Skarbowej uważany jest za Departament fachowy, w rozumieniu niniejszego okólnika. Odpisy wysłanych zapotrzebowań należy zachować w celu wykonania rozdzielników z chwilą otrzymania druków.

3. Departamenty fachowe, po otrzymaniu zapotrzebowań, opracowują łączne zapotrzebowanie dla wszystkich okręgów po skontrolowaniu otrzymanych materiałów. Ewentualne rażące sprzeczności w zapotrzebowaniach winny być niezwłocznie uzgodnione z zainteresowanymi władzami z równoczesnym powiadomieniem o ew. skreśleniach.

Po skontrolowaniu i opracowaniu łącznych zapotrzebowań Departamenty fachowe przesyłają Departamentowi I roczne zapotrzebowania dla całego resortu wraz z ewentualnymi zmianami wzorów z uwzględnieniem 20—30% zapasu z zamówieniami na wykonanie nakładów i rozdzielnikami na okręgi władz II instancji do dnia 1 września każdego roku. Rozdzielniki winny być opracowane oddzielnie dla każdego wzoru druku. W ramach dozwolonego zapasu przydziały winny być ze względów technicznych wysyłających drukarń, zaokrąglone do pełnych setek.

Nakłady częściowe (okres półroczny, kwartalny) ze względu na nieopłacalność i ew. nieterminową opóźnioną dostawę powinny być wykluczone. Departamenty fachowe po otrzymaniu niniejszego zarządzenia przystąpią bezzwłocznie do ewentualnych zmian wzorów druków, wymagających uzupełnienia z takim wyrachowaniem, aby z chwilą złożenia zapotrzebowań na nakłady ew. zmiany nie wpłynęły opóźniająco na wykonanie nakładów.

4. Zapotrzebowania na druki winny być składane przez wszystkie jednostki na formularzu: Zapotrzebowanie na druki, wz. Nr kat. 5, instr. IRD 5, który został zmieniony i otrzymuje następujące brzmienie:

MINISTERSTWO SKARBU . . . dnia . . . . . . 19 . . . .
Departament: (Biuro) . . . . .
Izba Skarbowa w . . . .
Dyrekcja Ceł w . . . .

Zapotrzebowanie na druki Nr ....

na (okres) . . . . 19. . . .

Nr katal.	Znak instr.	Ilość zapotrzebowana po odliczeniu zapasu na koniec okresu			Zużycie roczne	Uwagi	Wystawiono dyspozycję magazynową		Zapisano na rozchód w kartotece pod. poz.
		Okł.	Wkł	Bl.			dnia	Nr	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Dla ułatwienia cenzury przez Departamenty fachowe zapotrzebowania winny być wykonane dla każdej grupy druków oddzielnie. — W każdej grupie należy uwzględnić kolejność wg katalogu druków i wszystkich cech druków, oznaczonych w katalogu.

Katalog druków zostanie równocześnie dostarczony wszystkim jednostkom organizacyjnym w dostatecznej ilości.

5. W przypadku niewystarczalności przydziału druków z zaopatrzenia rocznego należy wystąpić z dodatkowym zapotrzebowaniem w ciągu roku. Zapotrzebowania dodatkowe winny być opracowane analogicznie jak zapotrzebowania roczne a nadto powinny zawierać uzasadnienie cyfrowe z podaniem podstaw statystycznych i uwzględnieniem druków otrzymanych na podstawie zapotrzebowania rocznego. Należy je kierować bezpośrednio do Min. Skarbu, Departament I.

W przypadkach, gdyby władze (p. 2) nie dostarczyły przed rozpoczęciem roku kalendarzowego zapotrzebowanych druków i nie podały powodu skreślenia zapotrzebowanych ilości druków jak również w przypadkach nieotrzymania od władz w ciągu 2-ch tygodni druków dodatkowo zapotrzebowanych, Ministerstwo Skarbu upoważnia naczelników urzędów do złożenia zapotrzebowania opracowanego wg wymogów pkt 1 bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu Departament I, z równoczesnym zawiadomieniem o tym władzy, wymienionej w p. 2. Zrealizowanie dodatkowego zapotrzebowania następuje w możliwie najkrótszej drodze, przy czym w wypadkach stwierdzenia jaskrawego niedbalstwa lub niedokładnego sporządzenia zapotrzebowania rocznego, powodującego dodatkowy nakład druków i związane z tym koszty lub nieusprawiedliwiony nadmiar druków mogą być w stosunku do winnych wyciągnięte konsekwencje służbowe.

6. Organa inspekcyjne na wszystkich szczeblach organizacyjnych przy sposobności przeprowadzania inspekcji bez względu na dział służby winny zwracać uwagę na należyte przechowywanie druków i racjonalne ich użytkowanie, oraz kontrolować na miejscu racjonalność i prawdziwość zapotrzebowań. Z każdej przeprowadzonej inspekcji winny być składane zwięzłe notatki bezpośrednio właściwej komórce gospodarczej władzy II instancji oraz Departamentowi I Ministerstwa Skarbu celem wydania niezbędnych zarządzeń mających na celu natychmiastowe usunięcie zauważonych niewłaściwości.

Wszystkie władze (p. 2) zarządzą w przeciągu najbliższych 3-ch miesięcy we wszystkich podległych urzędach lustrację magazynów druków ksiąg magazynowych i pomieszczeń na druki, po czym wydadzą zarządzenie zmierzające do uzdrowienia gospodarki drukami, przez wynalezienie odpowiednich pomieszczeń oraz poucza podległe urzędy o sposobach racjonalnego gospodarowania drukami.

Stwierdzone nadmierne zapasy druków w urzędach (p. 1) należy bezzwłocznie skierować do magazynów władz (p. 2) w celu przydzielenia ich innym jednostkom.

7. Prokuratorii Generalnej RP, Głównemu Inspektoratowi Ochrony Skarbowej jak również innym instytucjom i przedsiębiorstwom podległym — będą dostarczane druki objęte katalogiem odpłatnie, pod warunkiem złożenia rocznego zapotrzebowania w Ministerstwie Skarbu przed dniem 1 września każdego roku na rok następny. W druki objęte przepisami rach.-kas. dla władz i urzędów państwowych oraz w druki Nr kat. 290 „Księga inwentarza ruchomego", wyżej wymienione instytucje winny zaopatrywać się bezpośrednio w Zielonogórskich Państwowych Zakładach Graficznych w Zielonej Górze, Plac Lenina Nr 12/15.

8. Nakład nowego druku lub zmiana wzoru proponowana przez Departamenty fachowe może nastąpić wyłącznie na podstawie pisemnego zatwierdzenia Wydziału Organizacyjnego przed zarządzeniem nakładu. Zmiany wzorów oddanych do nakładu, jak również przetrzymywanie korekt jest niedopuszczalne. Korektę obowiązany jest przeprowadzić Departament projektujący.

9. Dla Departamentów fachowych ustala się następujące terminy zgłaszania zapotrzebowań:
a) do 10.000 sztuk — na 3 tygodnie przed projektowaną dostawą,
b) do 50.000 sztuk — na 4 tygodnie przed projektowaną dostawą,
c) do 100.000 sztuk — na 5 tygodni przed projektowaną dostawą,
d) do 1.000.000 sztuk — na 7 tygodni przed projektowaną dostawą,
e) ponad 1.000.000 sztuk najmniej na 8 tygodni przed projektowaną dostawą.

Jeżeli druki mają być numerowane, termin wykonania w każdej grupie przedłuża się o 2 tygodnie.

10. Nakłady pilne będą wykonywane o 1 tydzień wcześniej w każdej grupie.
O pilności druku Departament fachowy notuje w formie uwagi na zapotrzebowaniu.

Ze względu na trudności w wykonaniu nakładów koniecznem jest wczesne i planowe przygotowywanie materiałów.

11. Przy zamawianiu nowych druków, wzory winny być pisane maszynowo lub wyraźnym czytelnym pismem ręcznym, bezbłędnie i tylko w formacie oryginału, dostosowanym do formatów znormalizowanych.

12. Ze względu na częste niszczenie druków przy wypełnianiu przez podatników, co powoduje znaczne wydatki i wywołuje brak tych druków w urzędach skarbowych, Ministerstwo Skarbu zarządza pobieranie opłat za druki:

wz. Nr 77, 125, 125a, po 3 zł za sztukę
wz. Nr 532 po 5 zł za sztukę

Z chwilą otrzymania niniejszego okólnika urzędy skarbowe (działy ogólne) po przeliczeniu posiadanego zapasu tych druków wpiszą go do zapisku druków podlegających ścisłemu zarachowaniu (płatnych i bezpłatnych) wz. Nr 413 instr. 13 do § 43 przep. dla kas US.

Sprzedaż druków tych prowadzi w urzędach skarbowych dział ogólny opierając się na przepisach rach.-kas dla US § 43. Ministerstwo Skarbu zaopatrywać będzie urzędy skarbowe w ww. druki nadal za pośrednictwem izb skarbowych.

13. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 14 czerwca 1948 r. (Dz. U. M. Sk. Nr 68, poz. 270).

14. Sprawę nakładów, poruczonych do wykonania drukarniom położonym poza Warszawą regulują oddzielne zarządzenia, których skorowidz został umieszczony w katalogu druków.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 341/438/49.

Pozycja 142

142. Uchwała Generalna Komisji Dewizowej Nr 19/I.

z dnia 16 maja 1949 r.

w sprawie ustalenia przepisów, obowiązujących przy sprzedaży biletów kolejowych i lotniczych oraz kart okrętowych na trasy zagraniczne.

I. Bilety kolejowe lub lotnicze oraz karty okrętowe na trasy zagraniczne mogą być sprzedawane wyłącznie osobom, legitymującym się ważnymi paszportami zagranicznymi, uprawniającymi te osoby do wyjazdu za granicę.

II. Ceny biletów kolejowych lub lotniczych oraz kart okrętowych na trasy zagraniczne, jak również biletów i kart powrotnych do Polski na tychże trasach, ustalone w taryfowych walutach zagranicznych — winny być przeliczane przez placówki sprzedaży biletów lub kart okrętowych na złote, według stawek przeliczeniowych Narodowego Banku Polskiego dla sprzedaży dewiz, obowiązujących w dniu sprzedaży biletów lub kart.

III. Sprzedaż biletów kolejowych lub lotniczych oraz kart okrętowych za złote, nie pochodzące z należycie udokumentowanej odprzedaży zagranicznych środków płatniczych przez nabywców wyżej wskazanych dowodów przejazdowych — wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej.

Zezwolenie określa zagraniczną trasę podróży oraz środek lokomocji. Określona w zezwoleniu trasa i środek lokomocji nie mogą być zmienione bez zgody lub upoważnienia Komisji Dewizowej.

IV. Za należyte udokumentowanie pochodzenia złotych, o którym mowa w pkt III niniejszej Uchwały, uważa się:

a) przedłożenie przez nabywców **biletów kolejowych lub lotniczych** — oryginalnych imiennych pokwitowań, rachunków lub zaświadczeń jednego z Oddziałów Narodowego Banku Polskiego, jednego z banków lub agentów dewizowych, stwierdzających fakt odprzedaży przez te osoby zagranicznych środków płatniczych na równowartość złotych, co najmniej wystarczającą na **całkowite pokrycie należności** za nabywane bilety kolejowe lub lotnicze;

b) przedłożenie przez nabywców **kart okrętowych** — oryginalnych imiennych pokwitowań, rachunków lub zaświadczeń, stwierdzających fakt odprzedaży przez te osoby **dolarów USA., funtów sterlingów lub franków szwajcarskich** na równowartość złotych, conajmniej wystarczającą na całkowite pokrycie należności za nabywane karty okrętowe, taryfowane w walucie dolarowej lub funtowej.

Osoby zatem, czyniące zadość wskazanym pod a) i b) wymogom — uprawnione są do nabywania biletów kolejowych, lotniczych lub kart okrętowych **bez zezwoleń Komisji Dewizowej.**

Placówki sprzedaży powyżej wskazanych dowodów przejazdowych obowiązane są do odnotowywania w sposób trwały i wyraźny na przedłożonych im dowodach odprzedaży zagranicznych środków płatniczych—kwoty złotych, przyjętych przez nie za sprzedane dowody przejazdowe.

V. Komisja Dewizowa zezwala generalnie na sprzedaż za złote **bez przedkładania dowodów** odprzedaży zagranicznych środków płatniczych, wskazanych w punkcie IV niniejszej Uchwały — biletów kolejowych i lotniczych oraz kart okrętowych na trasy zagraniczne, nie wyłączając tras łamanych i powrotnych, osobom, legitymującym się:

1) ważnymi paszportami zagranicznymi, wystawionymi w kraju przez uprawnione do tego władze polskie, z wyłączeniem paszportów emigracyjnych;

2) ważnymi paszportami zagranicznymi, wystawionymi przez polskie placówki za granicą (paszporty konsularne), gdy pobyt tych osób w Polsce trwał nieprzerwanie przez okres co najmniej 6 (sześciu) miesięcy od chwili przekroczenia granicy polskiej.

VI. Jednocześnie zezwala się na sprzedaż za złote **bez przedkładania dowodów** odprzedaży zagranicznych środków płatniczych, wskazanych w punkcie IV niniejszej Uchwały — biletów kolejowych, lotniczych i kart okrętowych jedynie na trasy **bezpośrednie**, z wyłączeniem tras **łamanych** i powrotnych, — osobom, legitymującym się:

1) ważnymi paszportami **emigracyjnymi,** wystawionymi w kraju przez uprawnione do tego władze polskie;

2) paszportami dyplomatycznymi, wystawionymi przez Rządy Państw Obcych, zaopatrzonymi w **ważne** wizy wy-

jazdowe, udzielone przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych R. P.;

3) paszportami zagranicznymi, wystawionymi przez władze Państ Obcych lub Konsulaty tychże Państw w Polsce, zaopatrzonymi w ważne wizy wyjazdowe, udzielone przez uprawnione do tego polskie władze w kraju, gdy pobyt tych osób w Polsce trwał na mocy zezwoleń właściwych organów Milicji Obywatelskiej **nieprzerwanie** przez okres **co najmniej** 6 (sześciu) miesięcy od chwili przekroczenia granicy polskiej.

VII. Powyższe przepisy mają również zastosowanie przy pobieraniu opłat za miejsca w wagonach sypialnych oraz opłat za przewóz bagażu wyjeżdżających.

Uchwała niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Jednocześnie uchyla się Uchwałę Generalną Nr 19 z dnia 9 sierpnia 1946 r.

Komisja Dewizowa
H. Kotlicki **Ed. Wierzchoń**

KOMUNIKAT

Podaje się do wiadomości, że z Dzienników Urzędowych Min. Skarbu bieżącego roku od Nr 1 do Nr 15 włącznie, niektóre numery są całkowicie wyczerpane.

Brakujące numery mogą być dostarczone prenumeratom dopiero po wykonaniu ponownego nakładu.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 58 wydaną przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Bydgoszczy dla ob. Łepek Marii, żony Franciszka.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 1540 wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla ob. Stefana Żurka.

Komunikat i ogłoszenia

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział organizacyjny i osobowy
GB	—	„ gospodarczy i budżetowy resortu
KS	—	„ karny skarbowy
OSk	—	„ Ochrony Skarbowej
OK	—	„ obrotu pieniężnego i kredytu
B	—	„ budżetowy
K	—	„ finansów i podatków komunalnych
RK	—	„ rachunkowo-kasowy
C	—	„ ceł
ZPP	—	„ zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	—	„ podatków: obrotowego i dochodowego
PW	—	„ podatku od wynagrodzeń
MOSk	—	„ podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	—	„ innych podatków bezpośrednich
EA	—	„ egzekucji administracyjnej
SNP	—	„ specjalnego nadzoru podatkowego
M	—	„ monopolów
U	—	„ ubezpieczeń
Sp	—	„ spółdzielczości
L	—	„ likwidacyjny
R	—	„ różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin
Kom	—	komunikat

Poz.	T R E Ś Ć		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	SNP	M	U	Sp	L	R
135	W sprawie powiększenia liczby członków Komisji Dewizowej.	Z	3 VI. 1949 r.		X																				
136	W sprawie przedłużenia do końca 1949 r. mocy obowiązującej okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 27 lutego 1948 r. w sprawie dowodów wewnętrznych na zakup niektórych rzeczy ruchomych.	O	31 V. 1949 r.	D. V. 8902/1/49										X											
137	W sprawie arkuszy kontrolnych podatku od wynagrodzeń.	O	4 VI. 1949 r.	D. V. 10116/1/49												X									
138	W sprawie stawek podatku obrotowego od wartości sprzedażnej towarów wydanych jako deputaty pracownicze oraz pobranych do konsumcji własnej.	O	7 VI. 1949 r.	D. V. 7141/3/49											X										
139	W sprawie opodatkowania lekarzy i położnych.	O	7 VI. 1949 r.	D. V. 10384/1/49										X											
140	W sprawie kierowników i projektantów.	O	8 VI. 1949 r.	D. I. 501/60/49																					X
141	W sprawie zapotrzebowania na druki.	O	14 VI. 1949 r.	D. I. 341/438/49		X																			
142	W sprawie ustalenia przepisów, obowiązujących przy sprzedaży biletów kolejowych i lotniczych oraz kart okrętowych na trasy zagraniczne.	Uch	16 V. 1949 r.	Kom. Dew. Nr 19/I					X																

Cena zł 45

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Warunki prenumeraty i ogłoszeń.

Prenumerata płatna jest zgóry i przyjmuje się na okresy 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi rocznie — zł 2.400; półrocznie — zł 1.300; kwartalnie — zł 700; miesięcznie — zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P. K. O. Nr I - 4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P. K. O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszelkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk PWPW., Warszawa, Sanguszki 1.